EXPERIMENT

Nicol Keithe

Nejvíc bolí lži, které si přeješ slyšet.

Experiment

Nicol Keithe

Vydalo v roce 2026 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: http://www.solis-nakladatelstvi.cz,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
První elektronickou publikaci, 1. vydání a 145.eknihu v edici Solis
Autor © Nicol Keithe
Redakce a korektura: Lucie Zubalíková, Tomáš Rejc, Irena Nová
Sazba: Kristýna Tichá
Obálka: JPolc design
Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.
ISBN
978-80-88525-65-3 (epub)
978-80-88525-66-0 (PDF)

Všechny postavy, společnosti i místa uvedená v této knize jsou fiktivní. Jakákoli podobnost s reálným světem vyjma popisu míst nebo skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Anotace:

Můj život je jedna velká lež. Miluju muže, který mě ničí, a přesto se nedokážu vymanit z jeho sevření.

Jeho vášeň má příliš drahou cenovku, ale vzdát se ho je těžší, než se zdá. Obzvlášť, když se stále vrací. Obzvlášť, když v těch nejtěžších chvílích umí být okouzlující. Obzvlášť, když si přeju, abych byla v jeho životě tou jedinou.

Na osudové svatbě, která je mojí největší noční můrou, však potkám muže, který voní něčím novým – nadějí a příslibem, že můj život ještě není úplně ztracený.

Playlist

Scream My Name – Thomas LaRosa
Someone You Loved – Lewis Capaldi
Killer – Valerie Broussard
Don't Dream It's Over – Crowded House
No Angels – Stellar
All By Myself – Céline Dion
You Raise Me Up – Westlife
Your Wicked Ways – Becky Shaheen
Here to Stay – Smash Into Pieces
Redemption – Coopex, Besomorph, RIELL
When Your Eyes Unlock Me – PASXKAL
Can You Feel What I Feel – Oryn Etheria

Kapitola první

„Co Bůh spojil, člověk nerozlučuj. Amen.“

Kostelem zazní dojaté *áchnutí*, zatímco ze mě vypadne jen prapodivný skřek. Přísahala bych, že ho vydala moje vagína (nesnáším to slovo, ale jiný titul si teď nezaslouží), která mě po včerejšku bolí tak, že sotva sedím.

Dívám se na dojatou nevěstu, která si už roky říká moje nejlepší kamarádka. V těch bílých šatech jí to neskutečně sluší. Ruka, ve které drží kytici, se jí nepatrně chvěje a je si jistá, že právě začíná novou éru svého života.

Přesunu zrak na ženicha. Ve skvěle padnoucím smokingu s modrým motýlkem, bílou košilí a úsměvem kreténa roku, je snem každé ženy. Můj klín by o tom mohl vyprávět. Zatímco on nespouští oči ze své novomanželky, moje přirození pro něj roní krokodýlí slzy a vzpomíná na včerejší noc.

Rozhodně mě neoslovoval jménem mé nejlepší kamarádky, když mi strkal péro hluboko (no, to malinko přeháním) do krku a později mi vyšukával mozek z hlavy.

„Ách, Miri, jsi tak dokonalá…“

Čurák jeden. Do poslední chvíle jsem věřila tomu, že tu dnes nebude ani jeden z nás. Místo toho čumím na to, jak přijímají gratulace od hostů a oba vypadají jako reklama na podělaný štěstí.

Nakonec se posbírám a přidám se do davu gratulantů. Zatímco Bree stisknu ruku, políbím ji na obě tváře a popřeju jí hodně štěstí, Nickovi

při objetí zaryju nehty do zad a obřadně mu do ucha zašeptám: „Chcípni!“

Potěší mě, že chvíli vypadá, jako by mi moje přání chtěl splnit. Tvář mu zbělá a ten dokonalý úsměv mu lehce povadne. Dobře mu tak. Je to úplně poprvé, co jsem se odvážila postavit se mu takovým způsobem. Pohodím hlavou, přičemž je mi u prdele, že moje krátké mikádo rozhodně nevydá efekt podobný pohození dlouhými vlasy a odejdu středem uličky s hlavou vztyčenou.

Moje nitro si může brečet, jak chce (i když osobně nechápu proč), ale já to rozhodně dělat nebudu. Aspoň teda ne všem na očích. Venku se nadechnu nechutně přehřátého vzduchu, který mi popálí dýchací cesty (dobře, teď přeháním podruhé), odlepím ze stehen šaty a přemýšlím, jestli přežiju svatební hostinu, aniž bych ztropila skandál.

Co jsem si proboha myslela? Že když mu podržím i poslední noc před svatbou, nechá Bree stát u oltáře a vezme si mě?

Jo, přesně to jsem si rozhodně myslela!

Než mě všichni odsoudí, na svoji obranu říkám, že to s ním táhnu už tři roky. Tři podělaný roky plný čekání, zoufalství, osamělých nocí, kdy chrápal v cizí posteli a potají mi posílal SMSky. Tři roky, který teď můžu vzít, zmačkat do kuličky a hodit je do kanálu.

Průvod hostů mě vmáčkne do davu a než stihnu říct *abrakadabra*, sedím v jednom z aut a nechávám se odvézt do přepychové restaurace. Z modrobílé výzdoby a balónků se mi zvedne kufr stejně tak jako z roztomilých jmenovek u slavnostní tabule.

NEVĚSTA A ŽENICH

Přečtu si v čele stolu na cedulce s kýčovitým obrázkem prstýnků.

Blbý je, že ženich má vedle sebe tu nesprávnou nevěstu. Proč? Protože to prostě, kurva, nejsem já. Hledám svoje jméno, abych po třiceti přečtených jmenovkách zjistila, že se nachází co nejdál od nich. Prakticky na konci stolu.

Otráveně složím svoje výstavní pozadí na židli potaženou bílým hnusem a zapíchnu pohled do bělostného ubrusu.

V duchu si napíšu na seznam, že do přehozu na židli se vysmrkám a ubrus poleju červeným vínem. Možná, že pro větší efekt nablinkám i do svatebního dortu, až ho kolem mě číšníci ponesou.

Cinkání nože o skleničku a dojemný projev otce nevěsty mi způsobuje křeče v žaludku a poté, co ten idiot popřeje sám sobě, aby se brzy stal dědečkem, mám nutkání někomu vidličkou probodnout ruku.

Ještě mimina do toho tahej, dědku.

Kopnu do sebe skleničku sektu a okamžitě si nechám dolít další. Možná by to chtělo něco ostřejšího, ale abych se k tomu dostala, musím přetrpět, jak se ti dva navzájem krmí a hází u toho na sebe nechutně zamilované pohledy. Bree se chichotá a *kretén roku* jí z koutku úst olízne kus jídla. Škoda, že to nebyla nudle, a ne, nemyslím tu těstovinovou.

„Taky tak nesnášíte svatby, slečno?“ ozve se vedle mě neznámý hlas.

Natočím hlavu ke straně a prohlédnu si vetřelce, který se opovážil vytáhnout mě z mojí bubliny. Překvapí mě, že je celkem pohledný. „Rozhodně,“ odpovím mu úsečně a mávnu na obsluhu, aby mi doplnila sklenku. Tohle střízlivá nepřežiju.

„Netušíte, co jsme provedli, že sedíme až na konci?“ nevzdává se pan *X*.

Lehce zaúpím. „Vy se asi nudíte, že ano?“ zeptám se ho.

„A vy snad ne?“

„Nudou bych to úplně nenazvala. Spíš životním omylem. Nechápu, proč jsem sem vůbec lezla.“

„Patříte k ženichovi nebo k nevěstě?“ položí mi zdánlivě neškodnou otázku, při které mi ovšem bublinky projedou nosem.

„Víte co? Vlastně ani sama nevím,“ odpovím mu upřímně.

„To je vcelku děsivá odpověď.“

„Lepší pro vás nemám, *Xmene*.“

„Iks… co?“ nechápe.

Moje naděje, že ho odpálkuju a budu se dál moct věnovat sebelítosti, se pomalu, ale jistě vytrácejí. „To je složenina. *X* jako neznámý a *men* jako muž. *Xmen.* Chápete?“

„Ne,“ vykulí na mě oči. Zřejmě nebude nejostřejší tužka v penále a ani ten jeho pohledný obličej ho nezachrání.

„Zkuste si přesednout, třeba vám to dojde,“ poradím mu.

Překvapí mě, když skutečně vstane a přesune se o tři židle dál. Dívám se na něj, jako by mu narostly rohy.

Když se místností ozve hlasité: „Jo tááááák,“ jeho židle se odsune od stolu a on si to ke mně žene zpátky, mám chuť strčit hlavu pod stůl a ukousat si podpatky, abych odsud mohla bezpečně, a hlavně rychle utíkat.

„Já jsem Brock,“ strčí mi před obličej svoji ruku.

„To myslíte vážně?“ zeptám se ho.

„Ne, ale za ten váš výraz to stálo,“ směje se mi nahlas. „Jak se jmenujete vy?“

„Zřejmě Alenka – ta z říše divů,“ stisknu mu nabízenou dlaň a přidám trochu rozpačitý úsměv. Bezpochyby mě dostal.

„Takže, Alenko, když už jsme se navzájem představili, věnujete mi, prosím, tanec?“

Mohla bych mu říct, že ve skutečnosti se jmenuju Miriam, ale tak nějak mě tahle hra začne bavit. Doteď jsem tu trpěla a najednou mám alespoň malé rozptýlení. „Vlastně, proč ne?“ stáhnu si z klína ubrousek, přijmu jeho nabízené rámě a společně zamíříme k parketu.

Je nám úplně jedno, že nikdo netančí, protože sólo pro nevěstu a ženicha ještě není na pořadníku. Nechám si položit jeho dlaň na záda a přitáhnout se blíž k jeho tělu. Po pár krocích mě překvapí, že je skutečně výborný tanečník. Vede naše kroky zkušeně a s jistotou. Nepokrytě si ho prohlížím a líbí se mi, že ani jeden z nás nemá potřebu mluvit. Nechci si povídat. Chci přijít na to, čím voní a proč jsem se od něj nechala přemluvit k tanci.

Má krásné modré oči, které ladí s jeho světle hnědými vlasy. Obočí vypadá pečlivě upravené a zastřižené do požadovaného tvaru, což mě fascinuje. Jeho tvář je laskavá, krásná, ale nejhezčí jsou na něm jeho rty, které má teď roztažené do přitažlivého úsměvu.

Kdybych neměla srdce přelámané na tisíc kousků, tomu úsměvu bych klidně navrhla vlastní cenu v kategorii *hoď ho po mně a já ti na*

oplátku hodím kalhotky. Jasně, tak dlouhý název by se na pohár nevešel, ale je to přece jen hypotetická úvaha. Jeho postoj je pevný a dá se z něj vytušit, že pod košilí bude mít pěkné tělo. Možná ne úplně extra nabušené, ale pevné a líbivé bude určitě.

Spodní části se hodnotit neodvážím a ani to nepovažuji za vhodné. Nikdy je neuvidím, tak nač si s tím lámat hlavu? Líbí se mi, jak mě studuje se stejným zájmem jako já jeho, aniž by dal najevo, jestli je potěšený tím, co vidí, nebo se mnou jen prostě přetrpí taneček a pošle mě zpátky ke stolu.

Nechám se tím okamžikem tak strhnout, že když můj pohled náhodou zalétne zpět ke stolu, narazím na nasranou tvář Nicka, který nás sleduje a zřejmě se mu naše dvojice nelíbí.

Polib mi prdel, kreténe, pomyslím si a o trochu zmenším mezeru mezi mnou a Brockem.

Když píseň dozní a naše kroky se zastaví, připadá mi to od vesmíru nespravedlivé. Proč si lidé stěžují na dlouhé písničky? Já bych zrovna teď jednu patnáctiminutovou klidně brala, i kdyby mi u toho měly upadnout nohy, což by se mimochodem zcela určitě stalo.

„Děkuju za příjemný tanec," vysekne mi poklonu a nějak mě zapomene pustit ze své náruče.

Jakkoli mi tahle situace připadá zvláštní, není vlastně o nic horší, než že jsem své nejlepší kámošce šukala snoubence den před svatbou.

„Omluvíte mě teď na chvilku?" požádám ho, protože najednou mám pochybnosti o tom, co tu vlastně dělám.

„Jen když mi slíbíte, že později si ještě jednou zatančíme.

Kývnu, přidám lehký úsměv a zmizím dřív, než si mi z něj zatočí hlava.

✶ ✶ ✶ ✶ ✶

Protáhnu se davem hostů a zamířím na toalety, abych si opláchla tváře studenou vodou. Hlavou mi víří spousta myšlenek, které nemají žádný ucelený řád. V jedné kuchám Nicka, v druhé posílám Bree raketou na Mars a v další tančím s Brockem na parketě cha-chu, kterou ani neumím. Pak mé myšlenky zvolna přejdou k jogurtu, snídaňovým

cereáliím, až k čokoládovému mléku, které je sice vynikající, ale moje boky ho nesnáší. Někde mezi tabulkou čokolády a lahví šampaňského mě někdo chytí za paži a stáhne stranou.

„Au, co to kruci –“ začnu se vztekat, ale dlaň přes ústa mi v tom zabrání.

„Psssst,“ upozorní mě hlas, který jsem už nikdy nechtěla slyšet. Stáhne svoji dlaň, když se ujistí, že jsem ho poznala.

„Co to děláš, Nicku?“ zeptám se ho nechápavě, protože se mi jeho chování nelíbí.

„Tady ne,“ sykne, chytí mě za ruku a táhne chodbou někam pryč.

Kdybych mohla zarýt podpatky do podlahy a měla jistotu, že ho to zastaví, zcela jistě bych tak učinila. Takhle se jen nechám vláčet, potupně za ním cupitám a představuju si, co všechno mu udělám.

Konečně za námi zabouchne dveře od jakéhosi salónku zaplněného svatebními dary a prudce mě obejme. Snažím se mu vykroutit, ale má neuvěřitelnou sílu. Drtí mě v medvědím stisku a je mu úplně u prdele, co právě teď prožívám.

V první chvíli mu instinktivně zabořím ruce do vlasů a přitáhnu si ho blíž, ale v té další do něj strčím, abych ho od sebe dostala co nejdál.

„Co to, do prdele, děláš?“ vyjedu na něj zostra.

„Mir, lásko, nemůžu si pomoct. Když jsem tě s ním viděl…“ odmlčí se a mně se z něj zvedne žaludek.

„To je zajímavé, že ti je úplně jedno, jak je mně, když jsem tě viděla s ní. A ještě ke všemu u oltáře, ty idiote,“ ječím na něj, až moje hlasivky protestují.

„Buď rozumná, Mir, nemohl jsem to už nijak zastavit,“ přesvědčuje mě.

„Mohl jsi to zastavit celé tři roky, ale ty sis ji místo toho vzal.“ Z oka mi vyklouzne slza, jak na mě dopadne tíha celé situace. „Vzal sis ji, a přitom jsi ještě před pár hodinami šukal mě.“

„Ty víš, že tě miluju,“ vydechne a znovu se ke mně přiblíží.

Připadám si jako slaboch, když se nechám obejmout a tiše mu vzlykám do košile.

„Miluješ mě, ale oženil ses s ní!“ neodpustím si výčitku.

„Neopouštěj mě, prosím tě,“ žebrá a tiskne mě k sobě.

„Je konec, dneškem to končí.“

„Nikdy to nemůže skončit. Nemůžu o tebe přijít.“

Skloní se ke mně a začne mě hladově líbat, jako by se stěny kolem nás měly dát do pohybu a každou chvíli nás rozmačkat. Jsem slabá, protože se stejně jako pokaždé nechám zlomit a polibky mu začnu oplácet.

Servu mu z krku motýlka a nedočkavě zatahám za jeho košili. Místo, aby si rozepnul jednotlivé knoflíčky a dopřál mi výhled na jeho hruď pokrytou černými chloupky, rozepne si poklopec, vyndá z něj tvrdé péro a nedočkavě mi vyhrnuje šaty.

Než se naděju, do zad mě tlačí krabice poskládané na stole, a svoje krajkové kalhotky mám u kotníků. Nick vzdychá moje jméno a zasouvá se mi penisem mezi nohy. Když do mě naráz vstoupí a trochu mě vyplní, toužebně zavzdychám.

„Jo, Nicku, šukej mě,“ pobízím ho k akci. Bradavky mám tuhé a v klíně cítím žár.

„Kočičko, kočičko moje,“ vzdychá mi do úst. Přiráží do mě ve zběsilém tempu. Úplně cítím, jak se můj orgasmus blíží, když Nick napne svaly, v péru mu zacuká, vystříká se do mě a vyčerpaně se zhroutí na moje tělo.

Kroutím se pod ním ve snaze přimět ho, aby pokračoval, ale on moje signály vůbec nevnímá.

„Paráda, kotě,“ plácne mě po stehně, když se ze mě vysune a zastrčí si svoje nádobíčko zpátky do kalhot.

Ležím tam v těch darech s roztaženýma nohama, bez orgasmu a nasranější než předtím. Vážně doufám, že jim svým tělem aspoň rozdrtím porcelán, protože to je jaksi to jediné, co teď můžu dělat.

Zacloním si rukou oči a frustrovaně zasténám.

„Zvedni se, než nás tu někdo najde,“ napomene mě. „Kam jsi kruci hodila toho motýlka?“

Mám chuť narvat mu podpatek do prdele, protože navzdory tomu, že je sebestředný hajzl a tuhle situaci s ním nezažívám poprvé, stejně mu pokaždé podlehnu.

Tenhle metr devadesát velký chlap s průměrným pérem, a ještě průměrnější postavou, blonďatými vlasy, korespondujícími s jeho IQ,

a obličejem, který byste v davu modelů okamžitě diskvalifikovali pro nesplnění podmínek, má nade mnou zkrátka zvláštní moc.

Přemýšlím, proč ho miluju, proč pořád toužím po tom, aby si vybral mě, a často doslova žebrám o jeho pozornost. Čím je tak zvláštní? Cizinec z parketu by ho desetkrát strčil do kapsy, přesto by Nickovi stačilo kývnout a já bych mu jako tupá ovce vlezla zas a znovu do postele.

S povzdechem se zvednu, urovnám si šaty a natáhnu si zpátky kalhotky.

„Prosím tě, učeš se. Vypadáš jako čarodějnice."

Zato ty jsi hotový missák v obludáriu.

Do kalhotek mi stéká jeho sperma a je mi to krajně nepříjemné, jenže s sebou nemám ani kapesníček. Nakonec se otočím, popadnu cíp ubrusu ze stolu, na kterém leží dary, odhrnu si spodní prádlo a otřu se, jako by se nechumelilo.

Když už jsem jim nepoblila dort, tak aspoň tohle.

Zatímco já mám chuť vyskočit z okna, Nick na sobě během chvíle zvládne zlikvidovat všechny stopy po našem hříchu a netrpělivě na mě podupává nohou.

„Miri, no tak, pohni tou svojí krásnou zadnicí. Za chvíli budeme krájet dort."

Ztuhnou mi ramena a zastavím se v pohybu. „To myslíš vážně?" zeptám se ho.

„Co jako?" nechápe.

„Že mě tu ošukáš jako děvku a pak mi oznámíš, že musíš jít krájet posranej dort?"

„Kotě, jsem ženich, těžko ho za mě bude krájet táta," vysměje se mi do obličeje, přistoupí ke mně a vlepí mi pusu do vlasů.

„Tak už pojď," plácne mě po zadku a postrčí směrem ke dveřím.

Konečně mi dojde, že tohle je posraná realita, ve které hraju zvrácenou vedlejší roli, a pohnu se, když se dveře rozletí a vletí do nich Bree.

Do prdele, do prdele, projede mi hlavou.

„Tady jsi, miláčku, usměje se na něj a okamžitě se k němu vrhá.

Vážně doufám, že z něj ucítí můj parfém, nebo najde jiné stopy, které ho se mnou spojí, ale nic z toho se nestane. Pověsí se mu na krk a on ji láskyplně obejme.

„Kam bych se asi ztratil, lásko?“ vrká na ni, aniž by si mě všímali.

Do očí se mi zase derou ty protivné slzy, ale vydržím. Bree, se svými dlouhými černými vlasy, dokonalou postavou a tváří roztomilé panenky, je v obrovském kontrastu proti mojí průměrné postavě, zrzavému mikádu a lehce zaobleným bokům. Jediné, v čem ji trumfnu, jsou moje velká prsa, protože ona ve výstřihu nemá skoro nic.

Když se na ty dva dívám, vůbec se k sobě nehodí. Ona je kráska, on čistý průměr. Mnohem víc by se hodil ke mně, jenže si vzal ji. Vážně nechápu, proč se mnou vůbec ztrácí čas. Když se s Bree vedle sebe postavíme, je naprosto jasné, kdo z nás je kráska a kdo ošklivka Miri.

„Pročpak jsi mi utekl?“ vrká na něj mezi polibky, kterými zasypává jeho tvář.

„Miriam potřebovala s něčím pomoct.“ Ta lež z něj vyklouzne tak snadno, až mi zatrne.

„Miri,“ otočí se ta můra ke mně a konečně mě vezme na vědomí. „Snad jsi mi tu nesváděla manžílka?“ zachichotá se.

Než se vůbec stihnu nadechnout k odpovědi, předběhne mě Nick.

„Prosím tě, vždyť ani není můj typ, dobře víš, že jsem na tyčky.“ Svoje prohlášení završí plácnutím po jejím téměř plochém zadku a kousne ji do ušního lalůčku.

Au, tak tohle zabolelo.

„Ale vždyť já vím, ty blázínku, že bys mě nikdy nepodvedl,“ ujišťuje ho o své nehynoucí lásce.

„Jasně že ne, kotě. Miluju jen tebe,“ přesvědčuje ji.

Sjedu pohledem k jeho kalhotám, a když v nich uvidím zřetelně rýsující se bouli, sevře se mi hrdlo.

„Mám na tebe chuť, kočičko, co takhle urychlit svatební noc, hm?“

„Ale no tak, Nicku, máme krájet dort.“ Zase to její protivné chichotání. Navzdory svým tvrzením mu však sevře přes kalhoty penis a já si tu přijdu jako definitivní debil.

Rychle si odkašlu. „Tak já vás tu nechám,“ troubím k ústupu.

„To budeš hodná, Mir," řekne mi ta čúza. „Jo a prosím tě, řekni hostům, že se chvilku zdržíme, díky."

Vypálím ze dveří a ani mě nenapadne cokoli komukoli říkat. U stolu popadnu svoji kabelku a vyřítím se z restaurace. Vzhledem k tomu, že jsme docela daleko od mého bydliště a já tu nemám svoje auto, čeká mě několik perných kilometrů. Ani to mě ale nepřiměje, abych tu dál zůstala.

Po pár kilometrech si sundám z nohou lodičky a nechám si ničit nohy rozpáleným asfaltem. Bolí to jako prase, ale aspoň můžu předstírat, že brečím kvůli tomu.

Můj pocit, že jsem každým dnem špinavější a špinavější ve mně narůstá, stejně jako pocit beznaděje a frustrace. Nejsem nádherná jako Bree. Nejsem ani tak úspěšná, jako ona a chlap, kterého nade všechno miluju, jí ode dneška poskytne nejen svoji náruč, ale i příjmení.

Brečím a nadávám jim oběma celou cestu. Domů dorazím po x hodinách zničená, ošklivá, zneužitá a páchnoucí potem a Nickovým spermatem.

Je mi třicet tři let, jsem technicky vzato sama a moje vyhlídky na budoucnost nevypadají vůbec růžově. Napustím si vanu a položím do ní svoje vyčerpané tělo. Nohy mě pálí jako čert, mám je rozedrané do krve, ale pořád to bolí míň než moje zničené srdce.

Pípání telefonu mě probere z chmurných myšlenek.

Plyšák: KDE JSI, MILÁČKU? PROČ JSI MĚ TU NECHALA SAMOTNÉHO?

Zaúpím a ponořím si hlavu pod vodu.

Samotného s manželkou, ty idiote. Jediný, kdo je tu sám, jsem já.

Když neodpovídám, pípání se ozve znovu.

Plyšák: ZÍTRA TI PŘIVEZU DORT.

Zvednu ruku, pustím mobil do horké vody a zařeknu se, že on už práh mého bytu nepřekročí.

Kapitola druhá

Drhnout si tričko od dětských zvratků je věc, na kterou si nikdy nezvyknu. Jasně, že se Tobymu udělalo špatně, jen co do sebe nahrnul svačinu a ano, jasně, že poblinkal ze všech učitelek zrovna mě.

Jsem prostě prokletá. Věčně chodící zoufalka se smůlou nalepenou na zádech. Ta svině mi prostě nedá vydechnout.

Ráda bych řekla, že jsem se svým osudem smířená, ale do prdele s falešným přijetím. Nejsem smířená vůbec s ničím.

S mokrým tričkem, které si na sebe znovu natáhnu, než si dojdu pro náhradní šaty, a bouřícím se žaludkem, vzlykám uprostřed umývárny dětské školky a snažím se nevnímat, že okolo mě pobíhají cizí děti, které mám na starosti.

„Paní učitelko, paní učitelko," zatahá mě Toby za sukni, „já jsem nechtěl," zatváří se tak smutně, až okamžitě zapomenu na všechny starosti a skloním se k němu.

„Pojď sem, ty šmudlo. To je přece jasné, že jsi nechtěl. Nic se nestalo," pohladím ho po vláskách. „Cítíš se už lépe?"

Pokývá důležitě hlavou, do očí se mu vrátí ztracený lesk a roztáhne pusu do širokého úsměvu. Miluju dětské duše. Čisté, nevinné, takové, které nevydrží být dlouho smutné. Snadno je nadchnete a strhnete na zábavnou vlnu. Jsou jako houby. Sají informace i zážitky, aniž by hleděly do budoucnosti. Žijí tady a teď.

Snažím se, aby každý jejich den tady byl krásný a plný zážitků. Jakkoli mám pocit, že můj život nedává příliš velký smysl, tuhle práci miluju a smysl dává obrovský. Žiju pro ně. Možná je to tím, že vlastní děti nemám. Nebo jsem se prostě jenom narodila s vlohami pro tohle povolání.

Popadnu ho za drobnou ručičku, vyženu z umývárny i zbytek dětí a vezmu je na zahradu. Venku je krásně, nevidím důvod, proč zůstávat vevnitř. Ujistím se, že všichni mají na hlavách kloboučky a pro jistotu je zaženu do míst, kde díky stromům máme stín.

Než padne odpoledne a přijde čas, kdy si pro děti přijdou jejich rodiče, zahrajeme si několik her a jejich smích mi alespoň na chvíli zacelí ránu v srdci. Tolik bych se chtěla radovat ze života jako oni.

Úderem páté hodiny odpolední odevzdám poslední dítko a vyčerpaně uklízím hračky, které v zápalu her opustily svoje místo.

„Příšerný den," pronese směrem ke mně moje kolegyně Caelie.

„Já si ho užila," odpovím a nelžu. Naše škola je soukromá a funguje po celý rok včetně prázdnin. Ty letní měsíce tady jsou pro mě nejkrásnější. A dětí je tu pořád hodně.

„Copak ty, naše učitelka roku. Tebe ty děti zbožňují," ušklíbne se na mě.

„A proto mi blinkají na trička," pronesu pobaveně.

„Přesně! Jsi tak oblíbená, že ti ze sebe dávají úplně všechno."

„Fuj," otřesu se. „Něco by si mohly klidně nechat i pro ostatní," zasměju se a ona se ke mně přidá.

„Á, řeknu ti, jsem tak vyřízená, že jsem nechtěně otevřela dveře migréně," postěžuje si.

„Chceš prášek?"

„Spíš lahev vína, abych přežila další dny."

„Alkohol ti nepomůže, jen se ti ta bolest zhorší."

„Učitelka se v tobě nezapře," zasměje se. „Pravda, na hlavu mi sice nepomůže, ale nervy mi určitě uklidní. A když budu mít klidné nervy, opustí mě i migréna."

„Dobře, i takhle se to dá pojmout," poplácám ji se smíchem po rameni.

Zaťukání, které přeruší naši debatu, mě překvapí. Do dveří nakoukne povědomá hlava, ve které identifikuju svoji nejlepší přítelkyni.

„Bree?“ vyhrknu přidušeně.

„Nazdar, ty jedna útěkářko, už máš padla?“ pozdraví mě vesele.

„Útěkářko?“ pronesu nechápavě.

„No a ne? Zdrhnout ze svatby nejlepší kámošky ti přijde normální? Jdu si pro vysvětlení, takže hejbni tou svojí prdelkou a jdeme na skleničku.“

V duchu zaúpím. Těšila jsem se na klidný večer s knihou a svými depresivními myšlenkami. Tím posledním, po čem jsem toužila, byla společnost mojí kamarádky, která mi ukradla muže.

„Ty nejsi dnes s Nickem?“

„Ale prosím tě,“ mávne rukou, „zase ty jeho pracovní povinnosti, znáš to. Vrátí se až zítra.“

Jo, znám a moc dobře. Přesně v těchto chvílích mě obvykle šoustal a šeptal mi do ucha sprosťárny.

„Počkej na mě chvíli, jen si vezmu věci a můžeme vyrazit.“

✶ ✶ ✶ ✶ ✶

V kavárně, kam se usadíme, si objednám café latté, i když se mě Bree snaží zlomit na sklence bílého.

„Je s tebou nuda, brouku. Jedna sklenička by tě nezabila,“ snaží se mi vymluvit díru do hlavy.

S povzdechem naberu lžičkou pěnu a labužnicky si ji strčím do úst. Bože, tomu, kdo vymyslel karamelové latté, bych ráda osobně vysekla poklonu.

„Tak kam jsi se zdejchla?“ padne konečně otázka, na kterou čekám už dobrých třicet minut.

„Udělalo se mi špatně.“

„Tak špatně, že jsi mi ani nemohla říct *ahoj*?“

„Byla jsi zrovna zaneprázdněná, pokud si dobře pamatuju.“

Při té vzpomínce si přikryje pusu dlaní a rozesměje se. „Ježíš, jo. Nick mě vylízal přímo uprostřed stolu a pak jsme šukali jak králíci. Do zadku mě přitom tlačily krabice. Jeden dárek jsme dokonce úplně zdevastovali."

Kafe mi zaskočí. Mě ten prevít nikdy nelíže!

„Udělal mě dvakrát, Miri. Dvakrát. Byla jsem tak vyčerpaná, že jsem u krájení dortu sotva udržela nůž."

Můj požitek z karamelu právě proletí komínem. „To ti moc přeju," vykoktám ze sebe skrz zatnuté zuby. Je tak zahleděná sama do sebe, že si mého tónu vůbec nevšimne.

„Nemůžu se dočkat, až vypadneme na líbánky," švitoří nadšeně dál a vůbec jí není divné, že zuřivě rejdím lžičkou ve skleničce ve snaze přehlušit její hlas cinkáním.

„Letíme na Bahamy. Jen si to představ. Já, on, drinky a nekonečné šukání. Nick je ten nejlepší milenec, jakého jsem si kdy mohla přát."

Kurva, mluví vůbec o stejném chlapovi?

„Víš," pokračuje dál, „je skvělý, že Nick v posteli první myslí na mě, a ne na sebe. Vždycky jsem měla jen idioty, kterým šlo jen o vlastní uspokojení."

Jo, vítej v klubu. Já s jedním takovým šukám a ty mu říkáš manželi.

„Bree, vážně musíme mluvit o vašem sexuálním životě?"

Chytí se za pusu. „No jo, promiň, je to ode mě hrozně sobecké, já vím. Tobě už na ní skoro rostou pavučiny a já ti tu vykládám, jak mě Nick božsky šoustá."

„Nerostou mi na ní pavučiny," prohodím otráveně.

„Ale no tak, kdybys někoho měla, určitě bych o tom věděla. Vždyť jsme nejlepší přítelkyně."

„To nutně neznamená, že ti musím vyprávět o všem."

„Žiješ jako jeptiška," mele si dál svou. „Z práce chodíš domů, tam se zavrtáš s knížkou, v devět vytuhneš a ráno zase mažeš utírat zadky dětem."

Vím, že svá slova nemyslí zle, ale mám takovou chuť říct jí, kdo mi vymetá pavučiny, až se musím kousnout do rtu.

„Bree, už máš sbaleno?" pokusím se odvést její pozornost. Zafunguje to skvěle. Začne mi vyprávět o nových bikinách, opalovacím

krému, růžové osušce, která jí přišla roztomilá, když ji viděla, a spoustě dalších kravin, které s sebou potřebuje.

Její krafání vnímám na půl ucha, a když mi na telefonu cinkne zpráva, s povděkem ji otevřu.

Plyšák: KDE SAKRA JSI? STOJÍM PŘED DOMEM JAKO DEBIL.

Možná jsem si s koupí nového telefonu, když jsem ten starý utopila, měla pořídit i novou SIMku. Mohlo mě napadnout, že se za mnou chystá, když mi včera sliboval dort a dneska se vymluvil na práci.

Místo toho, abych mu odpověděla, kliknu na jeho kontakt, přepíšu jeho jméno z *Plyšáka* na *Kreténa* a lehce se mi uleví. Jsem pevně rozhodnutá, že už mu dál nebudu trpět, co mi dělá. Uvnitř sebe vím, že všechno, co spolu děláme, není správné. Dokonce jsem přesvědčená i o tom, že mě ve skutečnosti nemiluje, ale přesto mu pokaždé dám, pro co si přijde.

Dokud mu nestojím tváří v tvář, dokážu být silná. Problém nastává ve chvíli, kdy se mě dotkne, nebo na mě promluví. Přerušit s ním veškeré kontakty je jediná možnost, jak se z téhle pasti dostat.

„Miri, posloucháš mě vůbec?“

„Promiň, Bree, jasně že ano, jen jsem se na vteřinu zamyslela.“

„Ty máš nový telefon?“ zahledí se pátravě na přístroj v mé ruce.

„Jo, no, ani nevím, co je to za model. Ráno před prací jsem vletěla do obchodu, vzala ten první nejlevnější a zase šla.“

„Proboha proč?“

„Ten starý jsem včera utopila ve vaně.“

„Ježíši, Miri, tobě vážně asi nebylo moc dobře.“

„Vždyť jsem ti to říkala. Proč bych ti lhala?“

Telefon v mé ruce zavibruje a po pár vteřinách znovu a znovu.

„Někdo tě shání, nepřečteš si, co chce?“

„Ani ne,“ pokrčím rameny a napiju se – teď už studeného – kafe.

„Začínám mít pocit, že tvoje vagína přece jen není tak opuštěná, jak jsem si myslela.“

„Bree, prosím tě.“

„No co je?“ směje se. „Jsi moje nejlepší kámoška, mám o tebe starost.“

„Ty si užívej svého nového manželského stavu, drahoušku. Novomanželkou budeš jenom chvíli.“

„Máš pravdu. Pořád tomu nemůžu uvěřit, že je to skutečnost.“

Stočím pohled na její snubní prsten a naprázdno polknu. „Ani já ne,“ pronesu skoro šeptem.

„Doufám, že si z líbánek přivezeme i bonus,“ svěří se mi.

„Myslíš jako pár kokosů nebo snad sexy plavčíka?“

„Blbko,“ vyprskne smíchy. „Myslím mimčo.“

„Není na dítě trochu brzy?“ vyhrknu překotně. „Úplně vám zkazí plány. Život už nebude jenom o vás. Najednou tu bude někdo, komu budete muset věnovat veškerou pozornost.“

„Ano, paní učitelko, je mi jasné, že se o něj budeme muset starat,“ protočí na mě oči. „S Nickem jsme se ale shodli na tom, že je čas. Nemládneme.“

„Víš, jak ti těhotenství zkazí figuru?“ zkusím poslední páku.

„Prosím tě. Budu cvičit, zdravě jíst a co zůstane navíc, vyřeší liposukce nebo nový kozy. Stejně bych je potřebovala zvětšit. Nick taky říkal, že by se mu větší kozičky líbily.“

„On po tobě chce, aby sis nechala udělat plastiku?“

„Samozřejmě že ne. Jen naznačil, že mě v tom rozhodnutí podpoří.“

Jasně. Tyhle jeho manipulativní kecy jsem moc dobře znala. V jedné vteřině vás dokázal přesvědčit, že jste sexy, žádoucí, ta jediná na světě, a v té další zkritizoval vaše boky, prsa, nevhodné chování a tunu dalších věcí, které ho zrovna napadly.

„No, tak já vám budu držet pěsti,“ pronesu nakonec, když je mi jasné, že nic z toho, co řeknu, ji nepřesvědčí. „Omlouvám se, ale už budu muset jít, ráno brzy vstávám.“

„Ale no tak, vážně s tebou poslední dobou není žádná zábava.“

„Promiň, Bree, ale dneska jsem příšerně utahaná.“

„Dobře, jeptiško. Zaplatím a odvezu tě.“

„Ne, ne, trocha čerstvého vzduchu mi jenom prospěje,“ snažím se ji přesvědčit. „Hele, já mám nápad. Ty si teď užiješ líbánky a až se vrátíte, vyrazíme na nějaký mejdan.“

Tahle myšlenka ji nadchne. „Slibuješ?“

„Čestný Miriamský,“ zažertuju naším starým vtípkem.

„Tak fajn, beru tě za slovo, ale opovaž se z toho vycouvat. Jakmile zaparkuju kokosy doma, budu ti okamžitě volat.“

Zavibrování telefonu mě donutí lehce nadskočit úlekem.

„Teda, ten po tobě fakt touží. Asi bys měla běžet. To kafe je na mě, kámoško.“

S křečovitým úsměvem jí poděkuju a vypadnu z kavárny. Venku se nadechnu letního večera a cítím se jako zpráskaný pes. Nakonec doufám, že mi procházka opravdu pomůže, protože Bree nebyla daleko od pravdy. Můj život skutečně vypadal tak, jak ho popisovala, jen s jedním drobným detailem – už tři roky jsem píchala se stejným chlapem jako ona.

Kapitola třetí

Pohled na nasraného Nicka s malou cestovní taškou v ruce mě rychle vrátí do reality. No ovšem, že je tady. Kde jinde by taky byl? Čím víc se k němu blížím, tím větší část odhodlání mě opouští. Jsem osamělá. Ať už je vztah s ním jakkoli těžký, pořád znamená, že se občas neprobudím sama.

„Kde jsi byla?“ vypálí na mě místo pozdravu.

„Ahoj, Nicku,“ odpovím klidně a zasunu klíč do zámku od vchodu. Pootevřu dveře, vklouznu do nich a přidržím je, aby mohl projít za mnou.

„Kde jsi byla?“ zeptá se znovu.

„Představ si, že s tvojí ženou,“ odseknu mu.

„Dneska? Vždyť jsem ti psal, že ti přivezu dort. Máme pro sebe poslední noc, než poletím na líbánky.“

„Myslíš na ty, na kterých se budete pokoušet o dítě?“

„Ale no tak, kotě, Bree po něm touží. Musím ji nějak uklidnit.“

„A co já? Kdybych chtěla dítě, taky mi ho uděláš?“

„Ty máš přece dětí plnou školku,“ vysměje se mi. „Na co bys chtěla další?“

„Víš o tom, že nejsou moje, že ano?“

„Trávíš s nimi celý den, takže technicky vzato trochu jsou.“

„Skvělé, přesně tohle zkusím říct jejich rodičům. *Dobrý den, můžu si dnes odvést vaše dítě domů? Víte, technicky vzato je i moje,*“ šaškovala jsem.

„Moc všechno prožíváš, brouku. Když bude mít haranta, my dva na sebe budeme mít mnohem víc času.“

Nevěřícně se na něj podívám. „Ty mě nechápeš. Už nebude žádný *my*. Včerejškem to skončilo. Ve chvíli, kdy jsi řekl *ano*, zabil jsi všechno, co jsme mezi sebou měli.“

„Nebuď melodramatická,“ napomene mě jako malé děcko. „Šukáme spolu už takovou dobu, Miri. Rozhodně s tím teď nemíním přestat.“

„Ty s tím nemíníš přestat? Nemáš pocit, že do toho mám taky co mluvit?“

Odemknu dveře do bytu a bojuju s pokušením zabouchnout mu před nosem a prostě ho tam nechat stát na chodbě. Je mi fuk, kde se vyspí. Pochopitelně to ale neudělám, a tak za námi zavře a tím sfoukne všechny moje naděje, že tenhle večer skončí podle mých pravidel.

„Kotě, proč řešíme takové nesmysly? Máme jen dnešní noc a já mám na tebe chuť.“

„Vážně? Vylížeš mě?“ vzpomenu si na to, co mi v kavárně vyprávěla Bree.

Zamračí se na mě. „Vždyť víš, že to nemám rád.“

„Ale vykouřit by sis ho klidně nechal, že jo?“

„Sakra, jo, kotě,“ oznámí mi a sáhne si do rozkroku, jako bych mu právě učinila nabídku.

Zakroutím hlavou, jenže on už je dvěma kroky u mě, chytí mě kolem pasu, přitáhne si mě k sobě a zastrčí mi pramen vlasů za ucho.

„Miri, ty víš, že tě miluju. Nedokážu si představit, že mi zmizíš ze života. Nedokážu bez tebe žít.“ Náhle je okouzlující, něžně mě hladí na bocích a dívá se na mě tak pronikavě, až cítím, že pod jeho pohledem taju.

Je to pokaždé stejné. Já chci z toho vztahu odejít, ale on mě během chvíle dokáže přesvědčit o tom, že jsem ta nejdůležitější osoba v jeho životě.

Skloní se ke mně a políbí mě. Je to sotva motýlí dotek. Jako by testoval, jestli jeho blízkost snesu. Užívám si, jak je něžný, a i když

můj mozek huláká, že jde jenom o manipulaci, kterou používá pokaždé, když se mě snaží dostat na svoji stranu, stejně mi zvlhnou kalhotky.

Ve chvíli, kdy pochopí, že pod jeho rukama zvláčním, přidá na intenzitě. Jazykem mě dráždí a nutí mě ke vzájemné spolupráci. A dělá to tak dlouho, dokud doslova nešílím blahem. Přesune svou ruku pod moje tričko, odtáhne kousek stranou podprsenku a prsty mi kroutí bradavku, dokud nevzdychám nahlas.

„To je ono, kotě, ukaž mi, jak moc mě chceš."

Samozřejmě, že mě dostane přesně do té pozice, kde mě chce mít. Ani se nenaděju a klečím před ním. Do pusy mi cpe svůj penis a heká u toho tak nahlas, až se bojím, že na nás přijdou sousedi.

„Kouříš jako bohyně," pochválí mě, když ho mám v puse celého a jazykem mu rejdím po penisu jako zkušená děvka. Vzhledem k jeho velikosti není vůbec těžké si ho do té pusy narvat.

Chytí mě zezadu za vlasy a nemilosrdně do mě přiráží. Netrvá dlouho a vystříká se mi do krku. Poslušně všechno polknu, oči upřené na jeho udýchanou a spokojenou tvář.

Pustím ho z pusy. Už mírně ochablý ze mě vypadne, což mě lehce rozladí. Jsem vzrušená na nejvyšší míru. Chytnu ho za boky a jazykem mu olizuju žalud, abych ho ještě probrala k životu. Zasměje se a poplácá mě po tváři jako chovnou kobylu.

„Jsi neuvěřitelně šikovná, Miri. Přesně tohle jsem dneska potřeboval." Zírám, jak si ho s klidem zandá zpátky do kalhot a zapne zip.

„No počkej a co já?" vyhrknu na něj.

„Sorry, bejby, možná později. To čekání na tebe mě nějak vyčerpalo a mám příšerný hlad. Uvaříš?"

„A co by sis jako představoval?" zeptám se ho nasraně. Polknu další věty o tom, že bych mu moc ráda naservírovala svoji roztouženou kundičku, protože věřím, že by s díky odmítl.

„Nevím, překvap mě. Ty jsi ženská, já vařit neumím. Bylo by ale bezva, kdyby tam bylo nějaké maso."

Založím si ruce na prsa. „Tak to je smůla. Žádné tu nemám."

„Miri," otočí se na mě přísně, „věděla jsi, že přijdu a víš, že vyžaduju dobré jídlo. Proč nejsi připravená? Tobě na mně vůbec nezáleží. Nemiluješ mě!"

Zase dokola ta stejná písnička. Pokaždé mě přiměje cítit se jako úplný a neschopný looser. Proč nemám maso? Proč jsem ho neuspokojila hned? Proč nejsem připravená pokaždé mu podržet?

Svěsím ramena. „Omlouvám se. Objednám něco z naší oblíbené restaurace, ano?"

„Buď tak hodná," mlaskne a sesune se na můj gauč, co už pamatuje lepší časy. Okamžitě sáhne po ovladači, pustí si sportovní kanál a přestane si mě všímat.

Sáhnu po telefonu, objednám to, co obvykle, a dojdu se osprchovat. Samozřejmě, že ve sprše ze sebe musím vypustit frustraci a jednoduše si to udělám sama. Jako už tolikrát předtím. Přemýšlím, proč tenhle vztah vůbec vedu a co z něj mám, ale odpovědí se, stejně jako vždycky, nedoberu. Z vysoušení vlasů mě vyruší zvonek.

„Miri, někdo zvoní, běž tam."

Protočím oči. Hluchá ještě opravdu nejsem. Poslušně ale vycupitám z koupelny, abych poslíčkovi otevřela, převzala si jídlo a zaplatila ze svého učitelského platu nechutnou sumu i s přirážkou za donášku.

Beru to jako svůj trest. Kdybych nakoupila, mohla jsem ušetřit. Takhle budu zase do konce měsíce přemýšlet, jestli si vůbec můžu dovolit jedno latté v kavárně, nebo už nemám ani na suchou bagetu.

Postavím tašku s boxíky s jídlem na konferenční stolek před Nicka. Okamžitě po jednom sáhne.

„Ještě příbor, Miri."

Jasně, ještě příbor. Otočím se na patě a poslušně dojdu k příborníku.

„Tys mi nevzala ten nejlepší steak? Kotě, vždyť víš, že tenhle mi tolik nechutná," otráveně zaklapne víčko a tváří se, jako kdybych mu zašlapala autíčko do koberce.

Okamžitě se vrátí ten pocit selhání, který v jeho přítomnosti často cítím. „Omlouvám se, Nicku. Asi jsem si popletla čísla." Nechci mu přiznat, že na jeho nejoblíbenější steak jednoduše nemám peníze. Je ještě o třetinu dražší než ten, co jsem si objednala já. Na tomhle ale

není nic špatného. Jde o druhou nejlepší položku, kterou restaurace na meníčku vůbec nabízí.

Zírám na jeho nafučené tváře, ruce založené na hrudi a nohu, co si poklepává do rytmu.

„Mám ho… vyhodit?“ vzpříčí se mi ta slova v krku.

„Ne, když už tu je, tak ho sním, ale radost z tebe teda nemám.“

Sklíčeně mu podám příbor a pozoruju, jak do sebe hází jídlo, zatímco mě úplně přešla chuť. S posledním soustem zaúpí, odhodí prázdný boxík na stůl a spokojeně si hladí mírně nafouklé bříško.

„Uf. Jsem jak žok.“

„Chutnalo?“ pípnu ustrašeně.

„Dalo se to. Jedl jsem lepší, ale hlad byl silnější.“

Na to nemám co říct. Sama jsem se svojí porce sotva dotkla.

„Dal bych si dezert,“ dorazí mě.

„Počkej, možná tu budu mít nějakou sušenku,“ pokusím se zachránit situaci.

Chytí mě za ruku, když se zvedám z gauče.

„To jsem zrovna nemyslel, kotě. Co kdyby sis ještě jednou klekla? V tom sexy župánku ti to ohromně sluší. Ukaž mi kozičky.“

Mám chuť mu kladivem vymlátit zuby, přesto poslušně povolím pásek a odhalím celé své tělo.

„Hm, trošku ti nakynuly boky, zlato. Možná bys měla ty sušenky spíš vyhodit.“

Zastydím se a chci si látku přitáhnout zpátky k tělu, ale nenechá mě. Popadne mě za lem a přitáhne si mě k sobě.

„Buď hodná holka a na kolena,“ přikáže mi. Mám na sebe vztek, když si poslušně klekám a znovu ho beru do pusy. Naštěstí je hotový do pár minut. Poplácá mě tentokrát po hlavě a jednoduše vstane.

„Hodím si sprchu a jdu spát, kotě. Mám toho dneska dost a ráno brzy vstávám.“

„Počkej, ty tu zůstáváš?“ zarazím se.

„Bree ti neřekla, že se domů vracím až zítra?“

Sakra, jasně, že řekla, jen jsem tuhle skutečnost úplně vypustila z hlavy. Nečeká na moji odpověď a nacpe se mi do koupelny, jako by mu to tady patřilo. Frustrovaně odklidím ze stolku krabičky, svoje

jídlo hodím rovnou do koše, z čehož mi krvácí srdce, ale zítra by už dobré nebylo. Poklidím svinčík, který za tu chvíli stihl nadělat, a přesunu se do svojí mini ložnice.

O chvíli později se moje matrace pod jeho vahou prohne. Ležím na boku a koukám do zdi, jen abych se nemusela dívat na něj. Plácne mě po zadku.

„Dobrou, ty můj knedlíčku," lípne mi pusu do vlasů, otočí se na druhý bok a netrvá dlouho, než zaznamenám jeho pravidelné oddechování.

Ke mně bohužel spánek nepřichází. Z očí se mi kutálí slzy a cítím se tak prázdná, jak jen to jde. Nakonec se ke spánku přece jen probrečím, ovšem nevím, jestli si tím pomůžu. V nočních můrách mě honí naštvaná Bree a Nick se mi vysmívá, zatímco já žadoním o jeho pozornost.

Kapitola čtvrtá

S očima jako angorský králík a slušně rozjetou bolestí hlavy z nevyspání si přebírám jedno dítko za druhým a snažím se smysluplně odpovídat na dotazy a přání rodičů. „Ano, na venek dáme růžové tepláčky. Jistě, Dom nedostane k obědu mrkev. Samozřejmě, Nicolce podáme léky včas…“

Brzy mám hlavu jako pátrací balon a dojde na nejhorší – vytáhnu svůj notýsek a jednotlivé požadavky si píšu. Upřímně, spoléhat se dneska na vlastní mozek není ten nejlepší nápad. Trochu podezírám moji lebku, že se ho zbavila hned po probuzení, aby byla lehčí a mohla si pinkat z rohu do rohu železnou kuličkou. Podle intenzity bolesti, co mi zamlžuje zrak, možná i několika železnými kuličkami.

Nevím, jak přežiju dnešní den mezi tolika hlučnými dětmi, ale je to moje práce, takže musím zatnout zuby a tvářit se jakoby nic. Když spatřím paní Bakerovou, jak si to nasupeně hasí i se svojí dcerou Harper přímo ke mně, potlačím zasténání. Ta ženská je učiněná Satanova děvka. Nepříjemná, zlá, jízlivá a věčně vyvolávající absurdní a zbytečné konflikty. Je mi záhadou, jak může mít tak úžasné a vnímavé dítě. Harper patří k mým velkým oblíbencům. Je to chytrá, milá a obětavá holčička, která po své matce zdědila snad jenom krásu, ale z povahy naštěstí ani zrnko.

Dneska je navlečená do růžových šatiček, vlásky má spletené do přesných francouzských copánků a tváří se smutně. Okamžitě mě

píchne u srdce. V mé třídě patří k nejhodnějším a nejlaskavějším dětem, jaké bych si vůbec mohla přát. Je bystrá a neskutečně empatická. Často mám pocit, že její matka ji dusí a vůbec nevnímá, jak báječné dítě má

„Slečno Miriam," osloví mě paní Bakerová a nezapomene dát důraz na slovo *slečno.* „Jsem s vámi hluboce nespokojena," semkne rty do úzké linky.

A já jsem hluboce nespokojena s vámi.

Sklopím pohled k Harper, která se dívá do země a ručička, za kterou drží svoji matku, se jí třese.

„Dobré ráno, paní Bakerová. Stalo se něco?"

„To se teda stalo! Harper má na kolínku modřinu. Můžete mi to nějak vysvětlit?"

„Maminko, říkala jsem –"

„Ty mlč!" skočí jí okamžitě do řeči. „A vy mluvte! Jak k tomu došlo?" útočí na mě. Volnou ruku má položenou v bok a nakloní se k mému obličeji, čímž naruší můj osobní prostor.

O krok poodstoupím. „Včera jsme si hráli na zahradě. Je možné, že Harper se při hře mohla o něco malinko uhodit."

„Je možné? Nejste si tím jistá? Budu si na vás stěžovat! Nechám vás vyhodit. Víte vy vůbec, kdo já jsem?"

Vím. Kráva!

„Paní Bakerová, ujišťuji vás, že se tu nestalo nic, co by vyžadovalo lékařské ošetření. Harper nikdo neublížil. Jde jen o malou modřinku," konstatuji, když se zadívám na její nohu. Sotva bych postřehla, že tam nějaké zranění má.

„Jak já teď budu vypadat před lidmi? Jako bych ji týrala! Nedovolím, abyste na mě svojí neschopností vrhala takové světlo," mele si dál svou.

Cítím, jak se pomalu začínám stahovat do sebe. Hrozně ráda bych bojovala za Harper, která se krčí po boku své matky a má slzy na kraječku. Vidím, jak ji tahle situace drtí, je vyděšená a hledá náruč, do které by se mohla schovat.

„Ale no tak, kdybych měl řešit odřená kolena svého syna, nedělám nic jiného," přeruší naši potyčku cizí hlas.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Experiment*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.